

Karel Funk

Skřítkové naši i velehorští; Co nebylo řečeno na setkáních v Sedmihorkách; Tibetští mistři a Mahátmá Lenin; Co znamená slovo produchovnění

Při loňském zářijovém víkendovém setkání se čtenáři v Lázních Sedmihorky se mi na okamžik otevřel pohled do lůna kopců a skal nad hotelem. Střeží je množství strážných skřítků, kteří jim propůjčují i určitou živost. Ta sem asi bezděčně lákala tolik našich velikánů ducha. I laický pohled na tento kus přírody totiž vycitíuje tajemnou romantiku, jakési neurčité oživení oné oblasti divoké přírody. Soustava vrchů Českého ráje nad areálem lázní se skalami a prameny je skřítků plná a ti přispívají, aniž bychom si to plně uvědomovali, i k onomu tajemnému a autentickému prostředí, ovzduší.

Při letošním setkání mi byl před usnutím ukázán či otevřen menší výjev ze svahu hned nad hotelem. Je v něm dutá podzemní sluj načervenalé barvy, kterou obývají dva větší skřítkci přísného vzhledu. Dali by se připodobnit k lidským embryím v matčině lůně krátce před porodem. Nevěděli o mně, jsou jaksi uzavřeni do sebe v jakémsi nekonečně trpělivém ustrnutí. Nic nedělají, jen tam trvale jsou a střeží. Myslím, že se ale během ročních dob jejich povaha malinko mění. V září, kdy jsem je „navštívil“, byli už ve fázi pasivity, současně s duší Země, sestupující po letním výstupu k výšinám nebes, do zemského tělesa.

Jaké je to bohatství a pestrost těchto bytostí. Moravský Hostýn ochraňuje a duchovně zvláčňuje nesmírně vlídná krajinná víla, prostoupená mariánskou laskavostí a pozorností. Nevěděl jsem před tím, jak může člověka obetkávat svojí tichou a nepodmíněnou přízní, aniž by to jen tušil. Její vliv se rozprostírá z vrchu Hostýn až na pokraj Bystřice, těsně pod penzion našich víkendových setkávání Sola Gratia, který ještě spadá do jejího líbezného „území“. (Tím markantněji se s tímto vlivem kříží komerční „čarodějnické“ středisko Harmonie, hned nad Sola Gratia.)

Nevím jak je to se skřítky v jiných lesích, ale určitě jich tam není tolik. Ubývají lidskou bezohledností a hlučností. Ztrácejí svá panenská území klidu. Z toho loňského prožití vidím jasně, jak ten půvab

některého kusu lesa (přírody) je vtisknut těmito bytostmi. Cítíme to jen podprahově. Jaký dojem (esenci pocitu) na člověka udělá třeba ten tajemný kus lesa nad Sedmihorkami poté, co se tam aspoň trochu niterně zastavíme, taková je povaha oněch bytostí. Ten náš dojem je jejich první nezřetelné zachycení. Ono je to jednodušší než si myslíme.

Ve skalnatých holých horách či velehorách, které vypadají přísně a nepřístupně, jsou (střeží je) duchové jiní, mohutnější, ale odtažitější, spíš takoví věční vládcové. I oni jsou právě takové povahy, jak se nám jeví ty velehory. Jsou tedy obydleny bytostmi takového rázu, jak působí i vizuálně.

Když jsou rušeni nadmíru, pak drzému či hlučnému horolezci "pomohou" spadnout, prostě se ho zbaví, aby neobtěžoval a neznesevěcoval odvěké ticho. Obzvláště když má vetřelec koncentrovaný egoismus na svůj úspěch a výkon, když chce pyšně „pokořit horu“, namísto aby se jí sám pokořil. K tomu zbavení se ho jsou zapojeni i nižší či menší duchové - gnomové, kteří mu sesmeknou nohu apod., nebo společně undiny – duchové vody a par, a sylfy – duchové vzduchu a větrů, které způsobí mlhu, námrazu, náhlou změnu počasí atd.

A uvažujme dál: porovnejme si pocit (obsah, náplň) studeného světa velehor - a hřejivost kvetoucí zelené přírody níže. Nacházíme tuto dobu: východní cesta askeze, odříkání si duševních prožitků včetně krásy, někdy i sobecké uchýlení se do mrazivých výšin, odpovídá netečným ledovým velehorám. - Prohřátá, vlídná příroda nižších poloh připomíná bohatší, pestřejší a svěžejší cestu Kristovu. Ta nevysušuje, nerozpouští duši (její čisté prožitky, oběť, lásku), ale zušlechťuje ji duchem. To je podstata slova produhovnění. Učí nás žít v terénu světa, ne unikat do samoty. I ti, kdož dosáhli kdysi pro sebe nirvány, v ní nevydrželi, protože plán Prozřetelnosti vede dál, k učení se novým hodnotám a novým obsahům našich životů v aktivním jednání vůči světu, v tříbení a zrání pro druhé. K tomu může dávat posilu a náplň vliv Kristův v zemské auře.

Ty ledové velehory, když je spojujeme s jakýmsi duchovnem či jakousi meditací, mohou dnes trošičku zmrazovat květy našich duší. Typickým příkladem ve výtvarnictví je malování velehor manželi Roerichovými. (Malá vysvětlující vsuvka: byli to ruští jogíni a buddhisti, snažící se po bolševickému převratu importovat do sovětského Ruska tibetský buddhismus "mistrů levé ruky", které s Leninem spojovala potřeba potření křesťanství. Roerichová píše i o tom, jak tibetští „leví“ mistři přivítali bolševický převrat a ocenili

zásluhy „Mahátmy Lenina“, jak ho nazývali ve velké části Asie. Ve vstřícném tibetském „Poselství Mahátmů“ bolševické vládě je marxismus-leninismus označen za novou podobu buddhismu. Praktická i okultní podpora bolševismu tibetskými „levými bratrstvy“ byla reprezentována i lamou A. Dordžijevem, který do roku 1930 působil jako oficiální zprostředkovatel mezi centrem tibetského náboženství Lhasou a komunistickou vládou SSSR. Podle nich „nauka velkého Gautama Buddha je v podstatě shodná s učením Marxe a Lenina“).

Dnes se reprodukce Roerichových prodávají jako vzácnost v krámcích s „esoterikou“. Jistě, že ti duchové velehor nejsou špatní či zlí sami o sobě v lidském smyslu. To určitě ne. Ale na naše duše, které se dnes potřebují rozvíjet a zhodnocovat v terénu běžného života, nepůsobí dobře, spíš jako mráz na květy. Východní spiritualita s nimi právem spojuje svoji touhu po předčasném, neplnohodnotném zduchovnění lidstva, kterým by se vymklo z dalšího postupu pod Kristovým vlivem a opustilo by Zemi bez nabytí dalších hodnot. Ten, kdo má v sobě mnoho zvládnuto, zvláčněno, proláskověno, kdo je prokořeněn hřejivou moudrostí, schopnou laskavě a uvážlivě jednat v kontaktu se světem, k nim není lákán. Protože máme v sobě většinou málo Krista, málo prohráté vůle, dobra, krásy, tak hlubší soustředování na chlad velehor není pro nás nic prospěšného. Jistě, jsou majestátní, vznešené, můžeme zde zažívat ticho, rozhledy na další a další podobné hory, snad odpočinout nervům, ale nakonec zjistíme, že je to chladné a že zmrazují i nás. Ne nadarmo jsme se narodili v zemi mezi Krkonošemi, Šumavou a Beskydami nebo Tatrami, a už ne pod Himálajem.

Podejme to trochu podrobněji. Starým Indům a Tibetánům byly pusté velehory vyhovujícím prostředím, protože se snažili do duchovna povznést přemožením oblasti všech smyslů. Vše kolem jim byla mája, iluze, klam. Chtěli rozpustit duši, tento vzácný nástroj spojení se světem, s jeho pestrostí, aby zbyl jen duch. Vraceli se tak do prastaré vlasti lidstva, do oblasti nevinnosti, která ale nebyla ničím vydobytá, zhodnocená, zasloužená. A co se událo na Golgotě? Země byla prostoupena novým, oživujícím, aktivujícím slunečním impulsem a proto se duše od té doby nemusejí vracet do prvotních ztracených rájů, jejichž působnost stejně už pohasla, zledovatěla, ale mohou radostně následovat nové svěží světlo Kristovo, které prohřeje a rozplamení i naši vůli. Toto světlo je nám dané pro život ve smyslovém světě. Zde je ta podstata rozdílu oproti Východu.

Čím je pro fyzické tělo páteř, tím je pro lidského ducha Kristus. Je Já veškerého lidstva. Působí trvale v éterické úrovni Země. Do pozemské

úrovně začal od doby Kristovy prýštit proud vůle, kdy Země přijala nové kosmické síly a člověku bylo umožněno spojit se s kosmem jinak, plněji, užitečněji pro jeho okolí. Kristův duch nevyhlazuje naši duši, ale může ji naplňovat novými a novými hodnotami. Správným pochopením a alespoň částečným prožitím prosvítí a zahřeje tato idea Vzkříšení naši duši a roznítí v nás síly, které potřebujeme pro další vývoj. Nabízí nám svěží a pro naši dobu účinné protilátky pro boj se zlem vrhaným na nás ze světa (agresí i svodem), i pro poznání a rozpuštění zla našeho. Kristus jednou pronikne i do veškerého sociálního života, do mezilidských vztahů jako duchovní kyslík, který vše oživuje a napájí. Člověk se tak může stávat nejen stoupencem nauky křesťanství, ale může být jejím nositelem, tak jako měsíc je nositelem slunečního světla. (Východní nauky nejsou svou povahou s to poznat působení Krista v auře Země, protože pocházejí z dob, kdy tvůrčí moc Loga-Krista ještě nebyla se Zemí spojena.)

A závěr? Jak je krásné žít v našem těžkém světě a těžké době. Pokud si jen stěžujeme, fixujeme si překážky ještě hlouběji do sebe. Máme dnes možnost se tím intenzivněji učit v tíži tlaku zevních okolností rozpoznávat dobro a zlo, pravdu od klamu, spásné od marného..., zocelovat se, dynamizovat svoji vůli k pravdě... Tolik příležitostí jsme v žádné předcházející inkarnaci neměli! A tak silnou možnost podpory Krista jako našeho božského přítele a bratra snad taky ne. Jak roste zlo, je zároveň Kristova pomoc a inspirace tím bližší. Proto děkujeme za možnost žít v této době a v tomto světě.